

Judikát NS 21 Cdo 2622/2017

Soud:	Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí:	12/21/2017
Spisová značka:	21 Cdo 2622/2017
ECLI:	ECLI:CZ:NS:2017:21.CDO.2622.2017.1
Typ rozhodnutí:	ROZSUDEK
Heslo:	Odbory
Dotčené předpisy:	§ 286 odst. 3 předpisu č. 262/2006Sb. ve znění do 30.09.2015
Kategorie rozhodnutí:	C

21 Cdo 2622/2017-160

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Zdeňka Novotného a soudců JUDr. Mojžíry Putny a JUDr. Jiřího Doležalky v právní věci žalobkyně Daechang Seat s.r.o., se sídlem v Třinci, Kinská č. 745, IČO 27815099, zastoupené Mgr. Lukášem Mokrým, advokátem se sídlem v Ostravě, Sokola Tůmy č. 743/16, proti žalovanému Odborovému svazu KOVO, se sídlem v Praze 3, náměstí Winstona Churchilla č. 1800/2, IČO 49276832, zastoupenému JUDr. Jiřím Podhajským, advokátem se sídlem v Ostravě, U Tiskárny č. 578/1, o určení, že odborová organizace nepůsobí u žalobkyně a o určení, že odborová organizace nesplňuje zákonnou podmínku působení u žalobkyně, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. 20 C 137/2015, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. ledna 2017 č.j. 23 Co 425/2016-132, takto:

I. Dovolání žalobkyně se zamítá.

II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů dovolacího řízení 5.300,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Jiřího Podhajského, advokáta se sídlem v Ostravě, U Tiskárny č. 578/1.

O d ů v o d ě n í :

Žalobkyně se (žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 3 dne 10.12.2015) domáhala, aby bylo určeno, že žalovaný „nesplňuje zákonnou podmínku působení coby odborová organizace u žalobkyně, konkrétně uvedení oprávnění působit u žalobkyně jako odborová organizace ve svých stanovách“, a že žalovaný u žalobkyně „nepůsobí jako odborová organizace ve smyslu ustanovení § 286 odst. 3 zák. práce“. Žalobu odůvodnila zejména tím, že žalovanému podle jejího názoru nevzniklo oprávnění u ní působit, neboť jeho oprávnění k působení a jednání vůči žalobkyni nevyplývá z jeho stanov, tak jak požaduje ustanovení § 286 odst. 3 zák. práce. Ve stanovách žalovaného by mělo být uvedeno, u kterých konkrétních zaměstnavatelů je žalovaný oprávněn (jako odborová organizace) působit a vůči nim jednat, tedy v případě žalobkyně, by zde tato měla být výslovně označena, což ovšem ve stanovách žalovaného chybí. Zaměstnavatel totiž musí bez pochybností vědět, zda odborová organizace u něj působí či ne a zda mu vznikly povinnosti, které mu zákoník práce ukládá ve vztahu k odborům. Bez splnění této podmínky nemůže žalobkyně vůči žalovanému zahájit plnění povinností podle zákoníku práce a žalovaný se jich nemůže dovolávat.

Obvodní soud pro Prahu 3 rozsudkem ze dne 21.7.2016 č.j. 20 C 137/2015-104 žalobu zamítl a rozhodl, že žalobkyně je povinna zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení 11.200,- Kč k rukám jeho advokáta JUDr. Jiřího Podhajského. Soud prvního stupně poté, co dovedl existenci naléhavého právního zájmu na požadovaném určení, vzal z provedených důkazů (zejména stanov žalovaného) za prokázané, že žalovaný je odborovou organizací s působností na celém území České republiky, má své orgány a členy se na organizační jednotky; tam, kde nepůsobí základní organizace, může působit žalovaný prostřednictvím odborového zástupce nebo výboru seskupení (alespoň tří) členů. Podle ustanovení § 2 odst. 4 písm. a) stanov žalovaný

sduzuje své členy „zejména v oborech kovo, navazujících a v dalších oborech“. Vzhledem k tomu, že žalobkyně podniká mj. v oboru výroby kovových konstrukcí, kotlů, těles a kontejnerů, povrchových úprav a svařování kovů, a protože žalovaný oznámil žalobkyni dopisem ze dne 19.8.2015, že u ní působí prostřednictvím výboru pěti členů a že pověřeným zástupcem odborové organizace je Regionální pracoviště Odborového svazu KOVO, U Tiskárny 1, Ostrava-Prívov, soud prvního stupně dospěl k závěru, že za těchto okolností „následujícím dnem po doručení oznámení vzniklo žalovanému oprávnění působit u žalobkyně jako odborová organizace“. K námitkám žalobkyně uvedl, že z jednání žalovaného jednoznačně vyplývá, u jakého zaměstnavatele hodlá působit jako odborová organizace, a že zákoník práce neuvádí konkrétně, jak a co mají stanovy odborové organizace obsahovat.

K odvolání žalobkyně Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25.1.2017 č.j. 23 Co 425/2016-132 rozsudek soudu prvního stupně v zamítavých výrociích o věci samé potvrdil, ve výroku o nákladech řízení tento rozsudek změnil tak, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává, a rozhodl, že žalovanému se nepřiznává ani náhrada nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud zdůraznil, že žádný právní předpis nestanoví odborové organizaci povinnost předkládat zaměstnavateli stanovy a prokazovat mu, že je oprávněna zastupovat své členy při ochraně jejich hospodářských a sociálních zájmů, stanovy jsou však obsahem sbírky listin, která je součástí veřejného rejstříku. Podmínkou působení odborové organizace podle jeho názoru rovněž není uvedení konkrétního zaměstnavatele, u něhož má odborová organizace působit, přímo ve stanovách odborové organizace. Taková situace by „nutně vedla k tomu, že stanovy by se musely měnit vždy, když by došlo k rozšíření působnosti odborové organizace u dalšího zaměstnavatele“, čímž by byl „popřen smysl stanov jako základního ustavujícího dokumentu“. Protože výbor seskupení členů je podle stanov oprávněn působit jménem žalovaného u žalobkyně, a protože žalovaný oznámil žalobkyni dopisem ze dne 19.8.2015, že splňuje podmínky uvedené v ustanovení § 286 odst. 3 zák. práce, ztotožnil se odvolací soud se závěrem soudu prvního stupně o tom, že „žalovaný od 20.8.2015 u žalobkyně působí“.

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání. Namítala, že pokud ustanovení § 286 odst. 3 zák. práce stanoví, že odborová organizace působí u zaměstnavatele a má právo jednat, jen jestliže je k tomu oprávněna podle stanov, je podle jejího názoru třeba, aby stanovy obsahovaly uvedení konkrétního zaměstnavatele, u něhož má odborová organizace působit, tak, aby „bylo zaměstnavateli zřejmé, že právě u něj má odborová organizace působit“. Výklad ustanovení § 286 odst. 3 zák. práce je v tomto směru podle mínění žalobkyně jednoznačný. Oprávnění odborové organizace musí být „zakotveno ve stanovách vůči konkrétnímu zaměstnavateli“. Pokud zákonodárce používá označení „zaměstnavatel“ v intencích § 286 zák. práce, „pak má na mysli konkrétního zaměstnavatele a nikoliv kteréhokoliv zaměstnavatele. Jiný výklad by vedl k závěru, že jakýkoliv spolek (třeba i sportovní) může u zaměstnavatele působit jako odborová organizace, pokud tři jeho členové jsou zároveň zaměstnanci zaměstnavatele, a odvolává se na splnění podmínek uvedených v ustanovení § 286 odst. 3 zák. práce. Mají-li stanovy vymezit cíl (účel), pak tímto účelem u odborové organizace může být právě působení u konkrétního zaměstnavatele, pokud odborová organizace hodlá u daného zaměstnavatele působit aktivně. Okolnost, že by se stanovy musely měnit vždy s rozšířením působnosti odborové organizace na dalšího zaměstnavatele, žalobkyně považuje „za legitimní požadavek pro tak závažný případ jako je započítání působení coby odborové organizace u konkrétního zaměstnavatele“. Takové rozhodnutí odborové organizace je natolik důležitým rozhodnutím, že by s ním měla vyslovit souhlas členská základna dané odborové organizace. Kromě toho žalobkyně na podporu svých úvah poukázala na právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28.1.2013 sp. zn. 21 Cdo 974/2012. Žalobkyně navrhla, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu změnil tak, že se žalobě „v plném rozsahu vyhovuje“, a přiznal žalobkyni náklady řízení před soudy všech stupňů, nebo aby rozsudky soudů obou stupňů zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaný navrhl, aby dovolání žalobkyně bylo zamítnuto, neboť žádnou z námitek žalobkyně nelze považovat za opodstatněnou. Právní posouzení věci odvolacím soudem je podle názoru žalovaného v souladu s právním a ústavním pořádkem České republiky, a naopak právní názor žalobkyně obsažený v dovolání je v rozporu s Čl. 27 a Čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, Čl. 2 a 3 Úmluvy č. 87 a § 2 zákona č. 89/2012 Sb.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a občanského soudního řádu) projednal dovolání žalobkyně podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 29.9.2017 (dále jen „o.s.ř.“), neboť dovoláním je napaden rozsudek odvolacího soudu, který byl vydán přede dnem 30.9.2017 (srov. čl. II bod 2 zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony). Po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o.s.ř.).

Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak (§ 237 o.s.ř.).

V projednávané věci závisí rozhodnutí soudů o věci samé - mimo jiné - na vyřešení právní otázky, za jakých podmínek je odborová organizace ve smyslu ustanovení § 286 odst. 3 zák. práce oprávněna podle stanov u zaměstnavatele působit a jednat. Protože tato otázka hmotného práva dosud nebyla v rozhodování odvolacího soudu vyřešena, je dovolání žalobkyně proti rozsudku odvolacího soudu podle ustanovení § 237 o.s.ř. přípustné.

Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o.s.ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o.s.ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání není opodstatněné.

Projednávanou věc je třeba posuzovat - vzhledem k tomu, že žalovaný sdělil žalobkyni splnění podmínek pro jeho působení jako odborové organizace dopisem ze dne 19.8.2015 - podle zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 30.9.2015 (tj. přede dnem, kdy nabyl účinnosti zákon č. 205/2015 Sb.) - dále jen „zák. práce“.

Zakládání odborových organizací a členství v nich je výkonem práva svobodně se sdružovat s jinými na ochranu svých hospodářských a sociálních zájmů. Toto právo je spolu s ostatními hospodářskými, sociálními a kulturními právy zaručeno v hlavě čtvrté Listiny základních práv a svobod, která byla

jako součást ústavního pořádku České republiky vyhlášena usnesením předsednictva České národní rady pod č. 2/1993 Sb. Odborové organizace, které jsou v České republice nejvýznamnějším „zástupcem zaměstnanců“, jsou právníky osobami. Do 31.12.2013 zakládání odborových organizací upravoval zákon č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů, ve znění pozdějších předpisů; odborová organizace se stávala právnickou osobou již dnem následujícím poté, kdy byl příslušnému ministerstvu doručen návrh na její evidenci (na rozdíl od ostatních sdružení, která vznikala až na základě registrace). Od 1.1.2014 se odborové organizace vzniklé podle zákona č. 83/1990 Sb. považují za odborové organizace podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (srov. § 3045 odst. 1 tohoto zákona – dále též jen „obč. zák.“). Na odborovou organizaci (a její organizační jednotky – pobočné organizace) je zde nahlíženo jako na specifickou formu spolku (a pobočných spolků); ustanovení občanského zákoníku o právnických osobách a spolku se použijí na odborové organizace jen v tom rozsahu, v jakém to neodporuje jejich povaze zástupců zaměstnanců podle mezinárodních smluv, kterými je Česká republika vázána a které upravují svobodu sdružování a ochranu práva svobodně se sdružovat (srov. § 3025 odst. 1 obč. zák.) Odborové organizace a jejich pobočné organizace vznikají dnem následujícím po dni, v němž bylo doručeno příslušnému orgánu veřejné moci oznámení o jejich založení (srov. § 3025 odst. 2 obč. zák.). Oproti tomu ostatní spolky (i ostatní pobočné spolky) vznikají teprve dnem zápisu do veřejného rejstříku (srov. § 214 odst. 1, § 229 odst. 1 obč. zák.).

Vznik odborových organizací – jak vyplývá z výše uvedeného – byl, a i nyní je, administrativně jednodušší než u ostatních občanských sdružení (nyní spolků). Tento zjednodušený způsob vzniku odborových organizací je bezpochyby projevem výše zmíněných práv garantujících svobodu sdružování a práv, která omezují zásahy orgánů veřejné moci. Je však mimo pochybnost, že teprve odborová organizace, která „působí u zaměstnavatele“ (srov. § 276, § 286 zák. práce), se může (za účelem ochrany zájmů zaměstnanců) účastnit pracovněprávních vztahů a spolu s tím požívat oprávnění, která jí ve vztahu k zaměstnavateli dávají obecně závazné pracovněprávní předpisy. Podmínky, za jakých se odborové organizaci dostane těchto oprávnění a výsad, upravuje ustanovení § 286 odst. 3 a 4 zák. práce.

Podle ustanovení § 286 odst. 3 zák. práce odborová organizace působí u zaměstnavatele a má právo jednat, jen jestliže je k tomu oprávněna podle stanov a alespoň 3 její členové jsou u zaměstnavatele v pracovním poměru; kolektivně vyjednávat a uzavírat kolektivní smlouvy může za těchto podmínek jen odborová organizace nebo její pobočná organizace, jestliže ji k tomu opravňují stanovy odborové organizace.

Podle ustanovení § 286 odst. 4 zák. práce oprávnění odborové organizace u zaměstnavatele vznikají dnem následujícím po dni, kdy zaměstnavatelí oznámila, že splňuje podmínky podle odstavce 3; přestane-li odborová organizace tyto podmínky splňovat, je povinna to zaměstnavateli bez zbytečného odkladu oznámit.

Z citovaných ustanovení vyplývá, že jednou ze zákonných podmínek, za nichž může odborová organizace působit u zaměstnavatele, je (vedle minimálního počtu zaměstnanců u daného zaměstnavatele) také požadavek, aby její oprávnění působit jako odborová organizace u zaměstnavatele a jednat bylo zakotveno v jejích stanovách. Zákoník práce neupravuje, jaké informace (údaje) je odborová organizace povinna uvést ve svých stanovách. Z obecné úpravy obsahu stanov uvedené do 31.12.2013 v ustanovení § 6 odst. 2 zákona č. 83/1990 Sb. a od 1.1.2014 v ustanoveních § 218 a § 219 obč. zák. vyplývá, že stanovy sdružení (spolku) musí obsahovat alespoň název a sídlo sdružení (spolku), cíl činnosti sdružení (účel spolku), orgány sdružení, způsob jejich ustavování, určení orgánů a funkcionářů oprávněných jednat jménem sdružení (určení statutárního orgánu spolku a práva a povinnosti členů vůči spolku, popřípadě určení způsobu, jak jim budou práva a povinnosti vznikat), ustanovení o organizačních jednotkách (pobočných spolkách), pokud budou zřízeny, a zásady, podle nichž má sdružení hospodařit. V případě odborové organizace bude cílem (účelem) její činnosti ochrana a obhajoba práv a oprávněných zájmů zaměstnanců a jejich zastupování při kolektivním vyjednávání se zaměstnavatelem. Kromě toho (s přihlédnutím k výše zmíněnému požadavku uvedenému v ustanovení § 286 odst. 3 zák. práce) musí stanovy odborové organizace obsahovat též údaj (údaje), z něhož lze dovodit její oprávnění působit jako odborová organizace u zaměstnavatele a jednat.

S názorem dovolatelky, že toto oprávnění odborové organizace „musí být zakotveno ve stanovách vůči konkrétnímu zaměstnavateli“, dovolací soud nesouhlasí.

V této souvislosti je třeba vzít v úvahu, že odborové organizace mohou mít různě složitou organizační strukturu. Některé odborové organizace vznikají a působí pouze u jediného zaměstnavatele; v takovém případě je v jejich stanovách jistě uveden konkrétní zaměstnavatel, u něhož má odborová organizace působit. Jiné odborové organizace však mohou sdružovat zaměstnance více zaměstnavatelů. Nejvýznamnější odborové svazy v České republice, mezi něž patří i žalovaný, sdružují zaměstnance až několika stovek zaměstnavatelů a mají proto také velmi složitou organizační strukturu. Mohou se členit na jednotlivé organizační jednotky (základní organizace, sdružení základních organizací, krajská sdružení, oblastní či krajské organizační jednotky, seskupení členů apod.), případně pobočné organizace, které pak představují (ve smyslu dovolatelkou zmiňovaného rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28.1.2013 sp. zn. 21 Cdo 974/2012) „těžiště“ činnosti (působení) odborové organizace nacházející se přímo u zaměstnavatele. Tyto organizační jednotky odborových organizací (resp. pobočné organizace) však nemají vlastní stanovy a jejich oprávnění působit u zaměstnavatele a jednat je třeba dovozovat ze stanov jejich „mateřských“ organizací. V těchto stanovách pak zpravidla (a celkem pochopitelně) nelze nalézt ustanovení o působení organizačních jednotek (pobočných organizací) u konkrétních – specificky určených – zaměstnavatelů, ale spíše o působení v určitém průmyslovém odvětví (hornictví, kovovýrobě, potravinářském či chemickém průmyslu aj.) nebo jiném oboru (školství, kultura, doprava, pojišťovnictví aj.). Kdyby bylo ve stanovách „mateřských“ organizací nutné uvést konkrétní zaměstnavatele, u nichž odborová organizace (její organizační jednotka, resp. pobočná organizace) působí, pak by tím byla neopodstatněně vytvářena formální překážka faktického uplatnění práv zaměstnanců garantovaných Listinou základních práv a svobod a mezinárodními smlouvami. Těžko si lze totiž představit, jak na to správně poukazuje odvolací soud, že by odborová organizace s tak rozsáhlou členskou základnou při každém rozšíření působnosti o dalšího zaměstnavatele měnila své stanovy.

Dovolací soud proto dospěl k závěru, že odborová organizace (její organizační jednotka, resp. pobočná organizace) je ve smyslu ustanovení § 286 odst. 3 zák. práce oprávněna podle stanov působit u zaměstnavatele a jednat nejen v případě, že v jejích stanovách je výslovně uveden konkrétní zaměstnavatel, ale také tehdy, jestliže zaměstnavatel podniká v určitém oboru či odvětví, ve kterém odborová organizace podle stanov působí.

V projednávané věci z obsahu stanov žalovaného (Odborového svazu KOVO) vyplývá, že žalovaný „sdružuje členy za účelem ochrany jejich

hospodářských a sociálních zájmů", že jeho „posláním“ je mj. „prosazovat oprávněné požadavky svých členů, obhajovat jejich zaměstnanecké, mzdové, pracovní, sociální a kulturní zájmy a základní lidská a občanská práva“ a že „k jeho úkolům a cílům patří zejména sdružovat své členy v oborech kovo, navazujících a dalších oborech“ [srov. § 2 odst. 1 a § 2 odst. 4 písm. a) stanov]. Takto specifikovaný účel a cíl činnosti žalovaného nepochybně vymezuje jako odborovou organizaci a již z tohoto důvodu na něj nelze nahlížet – jak dovolatelka ve prospěch svých úvah mylně naznačuje – jako na „jakýkoliv (jiný) spolek“. Podle stanov může žalovaný u žalobkyně působit jako odborová organizace prostřednictvím jedné z jeho organizačních jednotek (seskupení členů). Žalovaný ve svých stanovách rovněž specifikoval průmyslové odvětví („obory kovo, navazující a další obory“), v němž – jako odborová organizace – vykonává svou působnost. Protože – jak správně dovodil odvolací soud – „podmínkou působení odborové organizace u zaměstnavatele není uvedení konkrétního zaměstnavatele, u něhož odborová organizace působí, přímo ve stanovách odborové organizace“, vyplývá oprávnění žalovaného (jeho příslušné organizační jednotky) působit u žalobkyně jako odborová organizace a jednat ze skutečnosti, že žalobkyně (jak se podává z jejího platného živnostenského oprávnění) od roku 2008 podniká v průmyslovém odvětví, v němž podle stanov působí žalovaný.

Z uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu věcně správný. Protože nebylo zjištěno, že by rozsudek odvolacího soudu byl postižen některou z vad uvedených v ustanovení § 229 odst. 1 o.s.ř., § 229 odst. 2 písm. a) a b) o.s.ř. nebo v § 229 odst. 3 o.s.ř. anebo jinou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, Nejvyšší soud dovolání žalobkyně podle ustanovení § 243d písm. a) o.s.ř. zamítl.

O náhradě nákladů dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 243c odst. 3 věty první, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť dovolání žalobkyně bylo zamítnuto a žalobkyni proto vzniká povinnost nahradit žalovanému náklady potřebné k uplatňování práva.

Při rozhodování o výši náhrady nákladů dovolacího řízení žalovanému dovolací soud přihlédl k tomu, že výše odměny má být určena podle sazeb stanovených paušálně pro řízení v jednom stupni zvláštním právním předpisem (§ 151 odst. 2 část věty první před středníkem o.s.ř.), neboť nejde o přiznání náhrady nákladů řízení podle ustanovení § 147 nebo § 149 odst. 2 o.s.ř. a ani okolnosti případu v projednávané věci neodůvodňují, aby bylo postupováno podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně (§ 151 odst. 2 část věty první za středníkem o.s.ř.). Vyhláška č. 484/2000 Sb. (ve znění pozdějších předpisů), která upravovala sazby odměny advokáta stanovené paušálně pro řízení v jednom stupni, však byla nálezem Ústavního soudu ze dne 17.4.2013 č. 116/2013 Sb. dnem 7.5.2013 zrušena. Nejvyšší soud České republiky za této situace určil pro účely náhrady nákladů dovolacího řízení paušální sazbu odměny pro řízení v jednom stupni s přihlédnutím k povaze a okolnostem projednávané věci, ke složitosti (obtížnosti) právní služby poskytnuté advokátem a k počtu advokátem zastupovaných účastníků ve výši 5.000,- Kč. Kromě této paušální sazby odměny advokáta vznikly žalovanému náklady spočívající v paušální částce náhrady výdajů ve výši 300,- Kč (srov. § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů).

Žalobkyně je povinna náhradu nákladů dovolacího řízení v celkové výši 5.300,- Kč zaplatit žalovanému k rukám advokáta, který žalovaného v tomto řízení zastupoval (§ 149 odst. 1 o.s.ř.), do 3 dnů od právní moci rozsudku (§ 160 odst. 1 o.s.ř.).

Proti tomuto rozsudku není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 21. prosince 2017

JUDr. Zdeněk Novotný

předseda senátu

www.nsoud.cz